

“Lloret és un poble de princeses i té una mala fama que no es correspon als joves del poble”

ALMUDENA MONTAÑO INDIA

L'Anna Blasco és la Marabadesa de l'Obreria de Santa Cristina, a Lloret de Mar, una tasca que li apassiona i que viu intensament. Fa quinze anys que regenta aquest càrrec i té la missió de vetllar per la transmissió del Ball de Plaça i d'assistir les obreres. Les protagonistes del ball són sempre les quatre obreres, però res sortiria tan perfecte si no fos per la gran feina que realitza al darrere la Marabadesa, que les acompanya en tot moment, amb els savis consells d'una persona que ja ha passat per aquesta perícia. Es té constància escrita d'aquesta figura des del 1890.

Qui és exactament la Marabadesa?

Antigament les noies no podien anar soles al cinema, al ball ni a passejar i havien d'anar sempre acompanyades d'una persona més gran. La Marabadesa és aquesta figura que substitueix la senyora que acompanyava les noies a la processó i al ball i que tenia cura d'elles. Actualment, és l'encarregada de portar-les al Ball de Plaça i assistir-les en tot moment.

Què significa per a vostè ostentar aquest càrrec?

Per a mi és un honor, sobretot perquè és un càrrec vitalici. Les marabadeses deixen de ser-ho per malaltia o perquè renuncien. És molta feina i molta responsabilitat, però a mi em recompensa veure cada any les il·lusions de les quatre noies... al final me les encomanen. Quan elles estan nervioses jo també ho estic, tot i que les intento calmar. És una vivència molt emotiva, plena, de joventut i que dona alegria. M'agrada molt!

Qui tria normalment la Marabadesa?

Antigament ella mateixa triava el seu relleu, però des de fa poc està regulat perquè siguin els obrers qui ho decideixin.

I com la van triar a vostè?

Vaig començar per casualitat. Jo

acompanyava les obreres perquè m'agrada i les ensenyava a ballar. L'any 2002, la Marabadesa Pilar Ribot es va posar malalta i 10 dies abans del ball em van demanar que la substituís. Ho vaig fer pensant que era una cosa puntual, però com que no es va refer, em van proposar que agafés el relleu. Primer vaig negar-me, perquè em semblava que jo era massa jove per fer-ho. Però la Pilar em va convèncer en dir-me que jo tenia la mateixa edat que ella quan va començar. També vaig rebre el suport dels obrers, que havien pensat en mi. Així que el càrrec me'l vaig trobar sense buscar-lo.

Quan comença la seva feina?

Comença el segon diumenge de Quaresma amb el relleu de les obreres. Les antigues deixen el càrrec i prenen possessió les noves durant un any. La vigília de la Festa dels Perdonats venen amb mi a l'ermita de Santa Cristina, la netegem, preparam l'altar per a l'ofici, netegem el monument a l'Obrera i la capelleta de dalt de l'entrada de la finca, on posem un ram de flors. Durant l'any, si l'Obreria organitza alguna activitat, les acompanyo, però la feina grossa és a l'estiu.

Quina altra tasca té encomanada?

Abans de sortir a la plaça, ens reunim a l'hotel Metropol, davant de l'Ajuntament, i jo col·loco una gardènia a la solapa dels balladors i dels obrers. Aquestes gardènies són de la Leocàdia Pujol, una senyora de Lloret que les porta del seu jardí des del 1960. Només s'ha interromput algun any, perquè s'han florit abans o perquè hi ha hagut una mala anyada.

També les ensenya a ballar?

Jo també les ensenyo a ballar, tot i que no és una feina de la Marabadesa. Però es dona la casualitat que des del 1983 jo ensenyo a ballar a les noies, juntament amb un equip de persones. Al mes de juliol tinc un contacte continu amb elles, perquè assagem els passos cada nit entre setmana fins al dia

del ball. El dia de la vigília també anem a preparar l'ermita. El mossèn els diu les lectures que han de llegir, muntem l'altar i algun ballador ajuda a preparar la plaça del Pi per l'estofat de l'endemà. La nit de la vigília, es fa la passada dels obrers i anem amb ells, l'orquestra, totes les tripulacions amb les seves banderes i s'acaba a la plaça de l'Ajuntament fent el Toquen a córrer popular.

I el dia del famós ball. Comenceu ben d'hora amb la processó.

Comencem a les 7.45 h davant la porta de l'església; ens reunim amb els angelets, les obreres i tota la comitiva. La processó embarca a les 8 h a la platja i va fins a l'ermita, on celebrem l'ofici. Jo les acompanyo en tot moment i, a la tarda, tenim l'esperat Ball de Plaça.

Per a les noies és el moment culminant?

Sí. Durant l'any s'han anat preparant un vestit molt maco, totalment en secret, no desvetllen ni el color. Fan com les núvies. I en el moment del ball mostren el seu secret!

Com ho viuen les obreres?

Amb molta emoció. Al principi dels assajos tenen vergonya i por d'equivocar-se. Des dels 16 anys han escrit una carta amb el desig de ser obrera, però quan arriba el moment també tenen por. Jo recomano que s'ho passin bé com si fos un dia d'assaig, que mirin endavant, que riguin, que ho gaudeixin molt! El moment en què passen més nervis és quan entren a la plaça, però un cop comencen els primers passos els nervis se'n van.

Heu rebut moltes sol·licituds aquest any per ser obreres?

Aproximadament com sempre. Rebem una trentena cada any.

Enguany es coneixien entre elles?

Sí. Normalment es coneixen entre elles perquè són de la mateixa quinta i moltes han anat juntes des de petites a l'escola. I surten

La Marabadesa Anna Blasco davant el monument a l'Obrera. Foto: Almudena Montaña

juntes, fan pinya, sopars. Totes estan molt predisposades a col·laborar perquè tot surti bé.

Qui eren les parelles d'aquest any?

Hi havia dues obreres que ballaven amb el seu germà i les altres dues amb amics.

Què significa per a elles ser obreres?

És un honor molt especial perquè saben que només ho podran ser un cop a la vida. És una aspiració que forma part de la vida dels lloretencs. Quan el dia de Santa Anna es balla el Ball de Plaça, els nens i nenes petits, ben vestits, ballen amb el seu ramet de flors,

el vano. Elles somien que algun dia, quan siguin grans, ballaran el Ball de Plaça. És com un somni de princeses. Això dona caràcter a les noies de Lloret.

Quin tipus de caràcter?

El poble de Lloret té un caràcter propi i ve marcat, en part, per aquest somni de princesa. Lloret és un poble de princeses i té una mala fama que no es correspon amb els joves del poble, que són molt sans. No veuràs a la nostra Festa Major cap persona amb una ampolla o un got de beguda. En canvi, a altres pobles, les festes majors són de "botellón". Aquí les festes són "de princeses" i la gent es comporta molt correctament. ■

Imatge de l'ermita de Sta. Cristina. Foto: A. Montaña

Roger Torrent, les quatre parelles de balladors i Blasco. Foto M.A. Comas

La Marabadesa amb els preparatius de l'ermita. Foto: A. Montaña